

HETTY LUITEN

Op zoek

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Mevrouw X is ook weer gevallen,’ zei Anneke met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht, terwijl ze twee kopjes koffie op de salontafel zette.

‘Jij met je mevrouw X altijd!’ Martin grinnikte.

‘Nou, mevrouw Y dan,’ zei ze en ze ging naast hem zitten op de bank.

‘Dat kan niet,’ vond Martin, ‘want mevrouw Y was nog nooit eerder gevallen.’

‘Hè, wat doe je flauw.’ Maar ze lachte en drukte een kus op zijn mond. ‘Je weet best dat ze liever hebben dat ik geen namen noem.’

‘Praat er dan helemaal niet over,’ vond Martin.

‘Ik mag mijn hart toch wel bij je luchten?’

‘Natuurlijk, schat, maar je kunt toch echt beter je werk niet mee naar huis nemen. Als je de deur van het verzorgingshuis achter je dichttrekt, moet je je problemen daar laten

liggen en niet meesjouwen.'

'Poeh, alsof jij nooit over je werk praat,' wierp ze tegen, terwijl ze de afstandsbediening pakte.

'Dat is heel wat anders,' zei Martin.

'Klopt. Ben ik meteen met je eens. Jij hebt alleen technische problemen. Mijn problemen hebben betrekking op mensen en dat is zwaarder. Psychisch is dat zwaarder.'

'Nou, dat geef ik je te doen. Als er ergens een computer uitvalt en iedereen begint te schreeuwen omdat ze bang zijn dat ze gegevens kwijtraken...' Hij keek haar olijk aan, omdat hij natuurlijk heel goed wist dat hij juist daardoor tegen Anneke op gelopen was en nu was ze zijn vrouw. Hij pakte de afstandsbediening van haar af en zette de televisie aan.

'Oké, oké. Dat is ook zwaar,' gaf Anneke met een glimlach toe, want ook zij herinnerde zich hun eerste ontmoeting, 'maar het is anders zwaar. Ik heb met mevrouw X te doen. Ik vind het zo afschuwelijk voor haar dat ze de hele dag maar in die rolstoel zit.'

'Dat is het ook, maar je moet thuis niet aan haar denken. Dat moet je loslaten.'

'Dat zal me wel nooit lukken,' zei Anneke

weifelend. ‘Helemaal niet sinds ik EVV’er ben. Dat brengt zo’n verantwoordelijkheid met zich mee.’

‘Ja, daarom heet het ook zo,’ zei Martin met een twinkeling in de ogen. ‘EVV staat toch voor eerst verantwoordelijke verzorgende? Logisch dat het verantwoordelijk werk is, maar ik blijf erbij dat je je het lot van je patiënten niet aan moet trekken.’

‘Hm, het zal je moeder maar zijn, dan zou je blij zijn met een verzorgende die zich haar lot aantrekt.’

‘Mijn moeder? Die komt nooit in een rolstoel terecht. Die is zo kwiek en actief... Als je het over de duvel hebt,’ onderbrak hij zichzelf en hij keek lachend naar de kamerdeur die openging.

Nee, niet nu, niet op de enige avond van deze week dat wij voor honderd procent zeker samen kunnen zijn. De avond dat Martin niet opgeroepen kan worden voor een noodgeval en dat ik overdag gewerkt heb. Gisteren heb ik ook wel overdag gewerkt, maar Martin kwam pas om tien uur thuis omdat er ergens een computer uitgevallen was. En morgenavond is hij ook niet oproepbaar, maar begint mijn dienst ’s avonds om halfzeven. Ga weg,

moeder, alsjeblieft niet vanavond, nu we net samen op de bank zijn gaan zitten om een film te zien. Anneke pakte demonstratief de afstandsbediening van Martin af en drukte op het knopje van de zender waar ze naar wilde kijken. ‘Dag moeder,’ zei ze met een geforceerde glimlach.

‘Je hebt het wel over je eigen moeder, hoor,’ zei Irene quasi geërgerd tegen Martin, terwijl ze zich naar hem toe boog en even haar hand door zijn haren haalde. ‘De duvel. Hoe durf je!’ Maar ze lachte naar hem. ‘Hoe is het?’ Irene wierp Anneke een glimlach toe en ging tegenover hen zitten in de grote fauteuil. ‘Je had toch echt die leunstoel van mij hier neer moeten zetten, Anneke. Qua kleur zou die veel beter uitkomen.’

Vast wel, maar het ding was oud en versleten en vooral uit de mode. Wij willen geen antieke meubels, dat moet je toch snappen? Alles in huis is modern. Nou ja, behalve de gordijnen dan, maar die zijn ook niet onze keus. Als ik durfde, rukte ik ze vanavond nog van de ramen. Dat zou ik zelfs liever doen dan naar de film kijken. Anneke pakte de televisiegids en begon ijverig te bladeren. ‘Hoe laat zou die film ook alweer beginnen?’ vroeg ze

aan Martin.

‘Halfnegen toch?’

‘Kan ik geen koffie krijgen?’ vroeg Irene.

Ik wil naar de film kijken. Begrijp dat dan, moeder! Ik heb geen zin om elke keer maar voor je op te springen als het jou uit komt en mij niet, en het komt me nu niet uit. De film begint! Anneke kwam overeind en wilde de kamer uit lopen.

‘Niet te veel suiker en melk, hoor,’ riep haar schoonmoeder haar achterna.

‘Ik weet het, moeder, een paar korreltjes suiker en een heel klein wolkje melk.’ *Hoe zou ik het kunnen vergeten! Je hebt het me al duizenden keer gezegd. Bij elk kopje koffie dat ik voor je inschenk, zeg je het. Denk je soms dat ik stom ben? Dat ik geen hersens heb? Dat ik te dom ben om na te denken?* Zuchtend haalde Anneke een kopje uit een keukenkastje en schonk het vol met koffie. Nu zou er van film kijken wel niets meer komen. *Ik had de achterdeur op slot moeten doen, dan had ze niet zomaar binnen kunnen komen. Maar dan had ze aangebeld, zo gemakkelijk laat ze zich niet weggagen.*

Anneke kwam de huiskamer weer in en zag dat ze gelijk had en dat ze de film wel op

haar buik kon schrijven. Irene zat nu bij de tafel en klopte er zachtjes op om aan te geven dat ze daar haar koffie wilde hebben.

‘Alsjeblieft, moeder.’

‘Dank je. Je hebt toch niet té veel suiker en melk gedaan?’

Moeder! Natuurlijk niet! Maar als je het nog één keer zegt, kiever ik de hele suikerpot erin leeg.

‘Zeg, weet je wel dat er zaterdag rommelmarkt is in het winkelcentrum?’ vroeg Irene.

Ik wil film kijken, moeder! Met een schuin oog keek Anneke naar de televisie en ze zag dat de film begon. ‘Ik moet zaterdag overdag werken.’

‘Ze hebben er misschien wel leuke spullen voor jullie logeerkamer. Die is nog steeds zo kaal,’ ging Irene verder. ‘Een nachtkastje en misschien een commode of iets voor aan de muur.’

Aan de muur! Zeker een nepschilderij van Van Gogh, waar jij zo gek op bent, maar ik niet. Alsjeblieft, koop niets voor aan de muur, al is het maar voor de logeerkamer. Anneke voelde zich genoodzaakt haar kopje koffie van de salontafel te pakken en bij haar schoonmoeder aan tafel te gaan zitten.

‘Bovendien heb ik gehoord dat ze er een grote boekenstal hebben en jullie boekenkast ziet er nog steeds zo armoedig uit.’

‘Maar ik wil geen boe...’ begon Anneke.

Irene viel haar echter meteen in de rede. ‘Hoeveel meter zou je kunnen hebben? Minstens twee, denk ik.’ Irene keek naar de smalle, hoge kast, die oorspronkelijk bedoeld was als boekenkast, maar waar Anneke voornamelijk kleine beeldjes in had staan. Het was al een aardige collectie en Anneke was er trots op. De meeste waren jongetjes en meisjes, maar het waren allemaal Hummel beeldjes en die waren niet goedkoop, al had ze er diverse via Marktplaats op de kop kunnen tikken voor een redelijk prijsje.

‘Moeder,’ begon Anneke, maar ze hield zich in, want ze zag aan Irenes hele lichaamshouding dat ze toch niet luisterde.

Protesteren heeft dus alweer geen zin. Ze hoort me niet eens, maar ik wil niet veel boeken. We lezen zelden een boek. En als ik een boek wil, dan een boek dat ik zelf uitgekozen heb.

‘Kun je die troep meteen wegdoen,’ vond Irene.

‘Troep?’ Nu schoot Annekes stem uit. ‘Wat

bedoel je?’

‘Nou ja, die beeldjes. Die staan daar alleen maar stof te verzamelen. Alsof je niets anders te doen hebt. Anneke, je moet juist zorgen dat je het gemakkelijk krijgt in je leven. Altijd maar afstoffen is jammer van je tijd.’

‘Ik vind ze mooi en ik geniet ervan. Je hebt ze nog nooit goed bekeken. Ze zijn zo sierlijk en zo levensecht en uit sommige spreekt zoveel levensvreugde.’ *Wie aan mijn beeldjes komt, komt aan mij!* ‘Ik ben er hartstikke blij mee en ik ga ze absoluut niet ergens anders neerzetten.’ *Help, waar haal ik de moed vandaan om dit te zeggen? Was ik maar altijd zo moedig! Dan zou ik nu zeggen dat ik film wilde kijken, dat ze haar mond moet houden, omdat ik me op die film verheugd heb, nee, dat ze weg moet gaan!*

‘Eén beeldje zou nog wel kunnen,’ ging Irene onverstoorbaar door, ‘maar het staat toch echt stukken intelligenter wanneer je een flink aantal boeken in je huiskamer hebt staan. Eens zien...’

Intelligenter? Belachelijk. Moest zij haar kamer inrichten zodat anderen zouden vinden dat ze intelligent was? Mijn kamer is gezellig ingericht, moeder, dat is heel wat an-

ders dan intelligent, ik weet het, maar wel zo prettig. Hier voel ik me thuis.

Vanaf een afstandje liet Irene haar ogen over de diverse planken glijden. ‘Als je nu eens drie planken leeghaalde, daar passen wel anderhalve tot twee meter boeken in. Dan...’

Anneke draaide haar stoel, zodat ze naar de televisie kon kijken. *Jij wel, jij kunt gewoon kijken, Martin. Waarom begint ze niet tegen jou te praten? Waarom altijd tegen mij? Jij hoeft niet eens wat te zeggen om met rust gelaten te worden. Ik moet er altijd voor vechten en dan lukt het nog niet.*

‘Hoeveel dozen zou ik daarvoor nodig hebben? Ik heb nog wel wat lege dozen in de garage staan.’

‘Moeder, ik wil geen boeken.’

‘Ha, je denkt dat ik dat niet kan sjouwen? Dat het te zwaar voor me is? Desnoods loop ik vijf keer, geen enkel probleem, hoor. Je kunt immers bij het winkelcentrum parkeren.’

‘Moeder, ik haal die beeldjes niet weg.’

‘Het is een kleine moeite, Anneke en je zult zien dat het veel beter staat en over dat het te zwaar voor me zou zijn, hoef je je echt geen zorgen te maken.’

Maar ik wil geen boeken!